

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

PLAÇA DEL POBLE

Fillon, un senyor de Múrcia i Toni Martí

La manca d'ètica conjuminada amb la violació de la llei porta al desastre

França, Espanya i Andorra tenen estructures institucionals distintes i constitucions diferents, però aquests dies comparteixen situacions que s'assemblen força. Situacions llastimoses.

Els tres països tenen responsables polítics que emprenen una defensa aferrissada –numantina, en diuen a Espanya– de les seves delicades i injustificables posicions quan els enxampen –com han enxampat Toni Martí– en actuacions èticament indefensables.

François Fillon, Pedro Antonio Sánchez –el senyor que presideix la comunitat autònoma de Múrcia– i el cap de Govern d'Andorra intenten convèncer les seves tropes que tot l'enrenou és el resultat d'una conspiració –un complot– dels seus adversaris que no guanyen a les urnes i voldrien mantenir una guerra política al marge dels electors.

I aquí apareixen els que s'han casat amb la propaganda del règim. Estòmacs agraiïts com el que dissabte a *El Periòdic* intentava justificar la incompatibilitat ètica –aclaparadorament evident– de ser cònsol d'Escaldes-Engordany i presentar alhora al consell de comú que es presideix projectes d'arquitectura i fer-los aprovar.

Incompatibilitat ètica que va conjuminada amb una violació del Codi de l'administració, que obliga qualsevulla autoritat pública a abstenir-se d'intervenir en afers en els quals tingui un interès personal.

La consigna a DA és matisar o, sense cap vergonya, ocultar el desastre de la barreja permanent entre interès públic i interessos particulars: Cinca, Alcobé, Mateu, Jover i, ara, Martí.

Andorra porta gairebé sis anys observant com els responsables polítics de DA juguen amb foc, i això s'acabarà molt malament.

Portem llargs mesos de desordre, durant els quals Andorra no està realment governada i cap de les reformes necessàries va endavant.

DA intenta ocultar la confusió permanent entre interessos públics i particulars

Per intentar desviar l'atenció de les seves malifetes, Toni Martí i el Govern de DA obren el paraigua de la seva representativitat.

Estan convençuts que els tretze consellers que, amb els dos síndics, els donen la majoria de quinze vots al Consell General poden fer el que vulguin.

Efectivament, tenen majoria al Consell però no poden pas dir que representen la majoria de gent del país perquè els consellers de DA només representen el 37,03% de vots de les eleccions del març del 2015. Una veritat aritmètica, objectiva, que serveix per demostrar que en una democràcia només es pot pretendre parlar en nom del po-

ble de manera representativa, és a dir sense monopolitzar-lo, enmig d'una pluralitat de veus, constantment exposats a la verificació de l'autoritat que s'exerceix provisionalment, per un temps determinat.

Hi ha avui, a Andorra, un evident desacord entre la pretesa elit de DA, gent engegada, i una majoria de ciutadanes i ciutadans que cada dia rebutgen amb més contundència els seus suposats representants majoritaris.

En un escenari polític dominat per la incontinença comunicativa, la xerrameca mediàtica, el politiqueig professional i l'exaltació dels venedors de fum, parlar clar causa incomoditat, molèstia i inquietud. Discrepar es considera negatiu.

Però, per molt que els disgusti a alguns, no som en temps de silenci dels anyells.

Hem d'escoltar i hem de parlar. I hem de tenir la força i el valor de proposar, sense embuts, el que considerem necessari per a Andorra. Per això els progressistes diem que el senyor Martí se n'ha d'anar a casa. Perquè amb algú que ha fet de l'engany, és a dir de la mentida, l'eina de comunicació permanent no es pot construir res de positiu.

Ara convé treballar per redreçar la situació, però potser les coses encara no van prou malament perquè la ciutadania manifesti el seu empipament i demani una proposta política transversal basada en l'interès general.